

Wyrok z dnia 4 grudnia 1997 r.

I PKN 417/97

Brak zmniejszenia zatrudnienia przesądza o wadliwości wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę na podstawie art. 1 ust. 1 w związku z art. 10 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 1997 r. sprawy z powództwa Barbary H. przeciwko Urzędowi Gminy M. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, na skutek kasacji pozwanego od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 28 maja 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od pozwanego na rzecz powódki 10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Pozwany Urząd Gminy w M. w sprawie z powództwa Barbary H. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, a następnie o przywrócenie do pracy, wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 28 maja 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem zmieniono wyrok Sądu I instancji oddalający powództwo i przywrócono powódkę do pracy oraz orzeczono o kosztach postępowania. Sąd II instancji ustalił, że u strony pozwanej nie było zmniejszenia zatrudnienia, a zmiany organizacyjne nastąpiły dopiero około 3 tygodnie po złożeniu powódce wypowiedzenia. Brak było zatem podstaw do wypowiedzenia umowy o pracę w oparciu o art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r.

o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.). W kasacji postawiono zarzut naruszenia art. 1 ust. 1 tej ustawy. Zdaniem skarżącego polega ono na błędnym uznaniu, że w miejsce powódki zatrudniono co najmniej 2 osoby oraz wadliwym przyjęciu, że wypowiedzenie nie mogło wyprzedzać podjęcia przez Radę Gminy uchwały w przedmiocie zmian w regulaminie organizacyjnym Urzędu. Wniesiono o zmianę wyroku Sądu II instancji i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powódka wniosła o oddalenie kasacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest uzasadniona.

Według art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, a z urzędu bierze pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Kasacja nie stawia zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a zatem Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym ustalonym przez Sąd II instancji. Wynika stąd wprost, że skoro Sąd ten ustalił, iż u strony pozwanej nie było zmniejszenia zatrudnienia, to nie było podstaw do wypowiedzenia powódce umowy o pracę w oparciu o art. 1 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd II instancji prawidłowo zastosował prawo materialne (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r.), a kasacja w istocie rzeczy nie kwestionuje interpretacji tego przepisu, lecz ustalenia faktyczne dotyczące braku przesłanki jego zastosowania, to jest zmniejszenia zatrudnienia. Brak zmniejszenia zatrudnienia przesądza o wadliwości wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 1 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r., co czyni zbędnym rozważania dotyczące dopuszczalności złożenia wypowiedzenia przed podjęciem uchwały o reorganizacji Urzędu.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====